

bi'SAYFA

Alemi teshir için hatem ne lazım tab'uma
Ben Süleyman-i hayalim n'eylerim enğüsteri

Nef'i

Sınırlı Hayatlar

Yazarken, henüz satır başı yapmamışken, tek fikir dökememişken önümdeki kağıda, dahası tek fikir yazılmayı hakmetmez görünürken gözüme, hep korkmuşumdur. Aklim karışır, elim titrer, kalemim titrer, kağıt bulanıklaşır.. İki kelimeyi bir araya getiremem. Bu yüzden başlamam, başlayamam hiçbir yazıma tükenmez kaleme. Hep, her yazdığım cümleyi silebileceğimi hesap ederek otururum kurşun kalemle kağıdın başına.

Yaşarken de tamamen farklı değildir yazarkenkinden. Ama yaşamaya gelince için rengi de çözüme de değiştiriyor. Çözümü var elbet, ben bilmiyorum diye çözümü yok denemez ya. Ama bilmiyorum. Kurşun kalem izini silmek gibi değil mesela. Ya da tükenmez kalem çare etmez kendi hatasına, üzerini karalayınca görünmez olmaz. Sayfayı kapatıp atmak da değildir çaresi, yırtıp yakıp yok etmek de olamaz ne yazık ki. Ya da yazmaya tövbe edip de bir daha kalem tutmaz olmak gibi edemiyor insan yaşamaktan tövbe. Her tövbe kabul olmaz, onlardan herhalde.

Yaşamak mecburiyet işi. Yaşamak kabullenmek işi. Doğrusuyla, yanlışıyla yaşamak. Tekrar hakkının olmadığını bilerek yaşamak. Kabullenerek yaşamak. İnsan, bu kadar: Sınırlandırılmış.

EKİN ÇOLAK

Yaşamak

Kirpiklerin arasında belli belirsiz
Bir ışık hüzmesi
Hissedilmeyi bekleyen tüm duygular
Yaşamak arzusunu yeşertiyor

Renklendiriyor satırlarımı
Yeşillerin her tonu
Ruhumun melodisi hıznlarıyla
Neşeli bir şarkı oluyor

Tatlı bir sessizlik yanklarıyla
Yaşamak telâşım içinde
Tenimle birlikte kollarımda bir sıcaklık
Parmaklıklarından kurtuluyor

MÜJGAN

Tam Vakti

Tam vakti,
tam vakti bir şeyler için.
Mesela bir geminin imana girmesinin,
tam vakti.
Tam vakti bir çocuk için,
doğmanın.
Bir çocuk için değil yalnız
Bir insan için tam vakti
gözlerini açmanın.
Bakılabilmek dünyaya,
Görülebilir dünyayı,
işte şimdi,
tam vakti.
Alıp gitmek başını,
yahut,
başına beraber koymak bedenini toprak altına
tam vakti.

Servet Kazım Taşova

İki kâfâlık
Kültür ve Edebiyat Dergisi
Sahibi ve Editörü: **Samet KARA**
Yıl: 1
Sayı: 1
2023/Nisan 1

Akşam Güneşi

Gözlerini kamaştıran bir akşamüstü güneşi pencereden sızar, gezegenin halen yaşamaya değer olduğunu hatırlatmaya çalışırdı. Günün bu saati gelip de güneş son çırpınışlarını yapmaya başladığı vakit, neden bilinmez içini çocukça bir sevinç doldururdu. Ruhunun üzerine bembeyaz bir çarşaf gibi dingin, salt mutluluk çöküverirdi. Kızıl ışıklar, odanın içini doldurduca her şey olduğundan daha net görünür, hayat basit bir oyunmuş gibi gelirdi gözüne. Oturup gün batımını izlediği plastik sandalyenin kırık ayağı, duvarın tavanla birleşen köşesindeki günden güne artan rutubet, dışarıdan gelen inşaat sesleri... Bu büyütlü saatlerin geri kalanında sinirlendiği her şey önemsizleşir, kuş gibi hafif hissederdi. “Keşkelelerin” sesi kısılıp “iyi ki”lerin melodisi yükseldiğinde, yüreğini ferahlatan serinlik, bir müddet sonrasında kadar hayatının tüm acılarını unutturdu.

FERİDE KAYGUSUZ

Gecikmiş Bir Şiir

Hep bir şeylere geç kaldım;
Gelmeğe, gitmeğe, oturmağa, kalkmağa,
koşumağa, susmağa...
Fakat, ben
doğmaya da geç kaldımışım.
Yenişlerde televizyonun gelişini,
Altmışlarda radyonun sesini kutlamalıymışım.
Çok mu şey istiyordum?
Oysa kabulüm,
milyenümden çok değil,
yalnızca bir gece öne
gelsedim dünyaya..

Gecikmiş, her şeyim gibi
dünyaya gelişim de..

TAHİR SOLMAZ

Dilenciliyi Dahi Memnun Edemediğim Bir Gün

Şahiden gerçekmiş “Dilenciliyi versen küfreder” sözü. Bizizat duyudum küfrünü Allah yukarıda, ama içinden saydırdığını hissettim. Verdiğim parayı yüzüme fırlatma planlarını önceden farkettim neyse ki de fırsat vermedim eyleme dokemedim. Hoşnutsuzluğuma anlamak için içini okumaya gerek de yoktu aksında, yüzünden okunuyordu tüm memnuniyetsizliği. Bozuntuya vermedim. Ama aslında bozudum. Hala da bozduğum aslında. Ama belli etmedim o an “balık bilmezse Halik bilmiş” dedim, ardından devam ettim yoluma. Hani birine tarif etsen “filanca caddede boyunca sapsızdan dosdoğru yürür” dersin hakikaten hiç sapsızması gereken bir yolda. İşte o filanca caddede yürüyörken az önce ve görürüde hiçbir yere sapsızmışken aslında, sanki artık hiç bilmediğim bir sokakta yürüyüşüme devam ediyordum. Yöl aynı yöle değildi sanki. Ben, aynı ben değildim ki. Nasıl olabildiğim ki de zaten: Dilenciliyi dahi memnun edemeyecek durumdaydım. Ve artık bu durumun farkındaydım.

ERHAN KORU

Diñle Kardeşim!

Geçiyor bir ömür olur olmazlık arasında
olmaz ya olur umutları
olur ya olmaz korkuları...
Olsa da, olmasa da,
yaşa kardeşim!
Umutlu korku arasında yaşamaz bir ömür
Ötümün korkacakasını; amenna
Ama yaşamayı ihmal etmeyeceksin.
Hayal kuracakasın mesela
peşinden sürükleneceksin
umut edeceksin hepsine amenna.
Ama çok da kapırmayacakasın kendini.
Vakti geldiğinde vazgeçmesini bileceksin,
ama vakti gelene kadar da vazgeçmeyeceksin.
Gerçekten vazgeçmek zorunda kaldığında
vazgeçeceksin.
Pişman olmayacakasın hiçbir yaptığından
Hele hele yapmadığından, asla!
Ömrünün sonunda,
dönüp de geriye bakınca:
“geçti bir ömür pişmanlıkla”
demeyeceksin,
vah vahlanmayacakasın.
Geçmez öyle ömür.
Geçirenlere aldırma, geçmez!
Öyle her duyduğuna da, inanna.
Güvenmek mi, biraz daha sabır.
Her gördüğünü,
görme.
Her duyduğunu,
duyma.
Her bildiğini,
bilme kardeşim!
Zor değil ya, bilme işte!
Ama aslında bil.
Yalnız, bildiğini belli etme,
iş açarsın başına, yapma.
Kendi başına iş açma!
Zaten yeterince açılacak,
zaten yeterince mücadele edeceksin.
Sen eksik kal be kardeşim!
Bul ararsın, demgele!
Ne şşş ya,
ne kabahit!
Ne tek bir kalp kır,
ne de birine gözünü koy.
Kin,
güt-me!
İntikam hayalleri peşinde
koş-ma!

Başka hayaller kur be kardeşim,
kurnalacak hayal mi kalmadı?
Hayaller çuvala mi girdi?
Düşle söyle dünyaya yaraşır, insana yaraşır...
Sev, sevdır,
Kurtar, barıştır.
Mücadele et,
gerekiirse tek başına.
Et mücadelemi!
Kazan yahut kaybet,
bu sonranın işi.
Sen şimdiki kazan kardeşim
Sonraya çıkacağımızın garantisini mi var
Kim vermiş?
Kim vere-bilir?
Sen şimdiki yaşa kardeşim,
yalnız şimdiki.
Şimdiki yaşa ki, ömrünün yaşayasını
İskalama,
kaybetme elindeki ömrünü!
En azından ölüme kadar kaybetme!
Herkesin dilinde bir hayat telâşdır tutturmuş
gidiyor.
Aldırma sen onlara, uyma!
Hiçbir yere gitmiyor!
Gilse hifir,
bitmiyor.
Hayat telâş bir ömür bitiyor,
sen çok telâşlanma kardeşim.
Bitecek her şey gibi bu da,
ölüm, her şeyi bitecek.
İnsanı bitecek insanı
İnsanlık çoktan bitti zaten
Eh, su testisi su yolunda kırılır
Oh olsun insana, hakikaten
İnsanlığa yaptıklarının bedelini ödeyecek
Sen ödemek kardeşim!
Sen yaşarken seç tarafını,
İnsanlıktan yana ol
İnsan ol.

MUHSİN ATAGÜL

Yasal Sorumluluk

bi'SAYFA Dergisi'nde
yayımlanan yazılarına hakettiği
ve etik sorumlulukları
yazarlara aittir.
Yazarların haklarına müdahale
önce sürülen fikirler,
derginin görüşünü
yansıtmazdır.